

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 129.235 van 15 maart 2004
in de zaak A. 148.327/IX-4081.**

In zake : Werner OVERDULVE,
die woonplaats kiest bij
advocaat P. CRISPYN,
kantoor houdende te MARIAKERKE,
Mazestraat 16

tegen :

1. de korpschef van de politiezone VLAS,
2. het politiecollege van de politiezone VLAS,
die woonplaats kiezen bij
advocaat D. VAN HEUVEN,
kantoor houdende te KORTRIJK,
President Kennedypark 8b.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Werner OVERDULVE op 3 maart 2004 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 13 februari 2004 van de korpschef van de politiezone VLAS waarbij hij “herplaatst” wordt naar de directie operaties/permanenties, welk besluit op 20 februari 2004 “impliciet bevestigd” is door het politiecollege van de politiezone VLAS;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 5 maart 2004 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 maart 2004, om 9.30 uur;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. CRISPYN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. RONSE die, loco advocaat D. VAN HEUVEN verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur H. COLIN;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat verzoeker, inspecteur van politie, werkzaam is bij de directie lokale recherche van de politiezone VLAS; dat de korpschef op 13 februari 2004 besloten heeft hem “bij wijze van maatregel van inwendige orde vanaf 13 februari 2004 te herplaatsen naar de directie operaties/permanenties voor de uitvoering van de reguliere opdrachten eigen aan deze directie”; dat die beslissing steunt op de vaststelling dat een aantal feiten aantonen dat verzoeker het vertrouwen van zijn rechtstreekse meerdere heeft geschonden, terwijl de tewerkstelling in de dienst recherche een zelfstandigheid vereist die een vertrouwensrelatie met de dienstchef noodzaakt; dat verzoeker dezelfde dag kennis genomen heeft van deze beslissing; dat, nadat de syndicale organisatie van verzoeker op 16 februari 2004 de burgemeester van de stad Kortrijk had gewezen op het feit dat verzoeker syndicaal afgevaardigde is en daarbij had gevraagd om het basisoverlegcomité samen te roepen met betrekking tot de mutatie van verzoeker, het politiecollege op 20 februari 2004 besloten heeft dat er te dezen geen toepassing gemaakt diende te worden van artikel 62 van het koninklijk besluit van 8 februari 2001 tot uitvoering van de wet van 24 maart 1999 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakverenigingen van het personeel van de politiediensten, dat de beslissing van 13 februari 2004 “exclusief behoort tot de bevoegdheid van de korpschef in toepassing van artikel 44 van de WPG” en dat de beslissing van 13 februari 2004 “wettig tot stand is gekomen en is gesteund op wettige motieven”;

2. Overwegende dat overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat de zaak hoogdringend is, dit wil zeggen dat een afhandeling van de vordering ingediend volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen omdat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich op dat ogenblik reeds gerealiseerd zal hebben;

3. Overwegende dat het verzoekschrift geen specifieke uiteenzetting bevat met betrekking tot het hoogdringend karakter van de vordering; dat over dat gemis enkel heen gestapt kan worden wanneer de hoogdringendheid evident is, dit

wil zeggen wanneer uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat het spoedeisend karakter van de zaak voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is; dat zulks te dezen niet het geval is;

4.1. Overwegende dat verzoeker vooreerst aanvoert dat wegens de bestreden beslissingen, hij over omzeggens geen mogelijkheden meer beschikt “om zijn werkplanning enigszins in overeenstemming te brengen met de grote noden die zijn gezin en zoon stelt”, waardoor “de verzorgende functie en de emotionele band met het zorgenbehoevende kind ernstig verstoord worden”; dat hij in dat verband verwijst naar de striktere dienstregeling bij de dienst operatie/permanentie, het groter aantal weekend-diensten en de striktere verlofregeling die daar gelen en die maken dat hij “niet soepel meer kan inspelen op de situatie van Tom”, die zwaar gehandicapt is en ingewikkelde zorgen nodig heeft; dat daaruit evenwel niet blijkt dat een uitspraak over de vordering volgens de gewone schorsingsprocedure aan verzoeker geen voordeel meer zal kunnen opleveren; dat overigens de verwerende partij te dien aanzien terecht opmerkt dat verzoeker niet concreet aantoonst dat zijn situatie thans ongunstiger is dan voorheen, aangezien de verandering van dienst -binnen dezelfde politiezone- niets verandert aan zijn statuut -dat door het RPPol geregeld blijft-, terwijl het “verschuiven” van diensten binnen de nieuwe afdeling -waar de dienstregeling reeds is opgemaakt tot einde 2005- zelfs gemakkelijker moet zijn omdat daar een groter aantal personen werkt die gemakkelijk uitwisselbaar zijn; dat bovendien verzoeker erkent dat hij momenteel niet direct voor zijn gehandicapte zoon zorgt, gelet op de echtscheidingsprocedure waarin hij verwickeld is en de onenigheid die nog dient uitgeklaard over het bezoekrecht aan zijn zoon; dat niets hem belet bij de regeling van dat bezoekrecht zijn actuele dienstverplichtingen ter sprake te brengen; dat bijgevolg zelfs grote vragen rijzen bij het ernstig karakter van het aangevoerde nadeel;

4.2. Overwegende dat verzoeker ook wijst op een financieel nadeel en met name het teloorgaan van zijn bijkomende toelage “conform artikel XII.XI. 21, § 1 (van het RPPol)” met dien verstande dat hij “bij gebeurlijke terugkeer” die toelage niet meer zal kunnen ontvangen; dat de verwerende partij daartegen terecht inbrengt dat verzoeker niet aantoonst dat dergelijk financieel nadeel van aard is om een toestand van behoeftigheid te doen ontstaan of tot een substantiële inkomensvermindering leidt; dat ook de verwijzing naar een financieel nadeel geen reden kan zijn om de vordering hoogdringend te behandelen; dat overigens, waar de verwerende partij erop wijst, zonder daarin door verzoeker tegengesproken te worden, dat het

verlies van de bijkomende toelage gecompenseerd wordt door andere toelagen waarop hij recht heeft, hetzij uit hoofde van zijn tewerkstelling in de dienst operatie/permanentie -een meerinkomen van 4 000 Euro per jaar-, hetzij bij zijn reïntegratie in de dienst recherche, zij aantoont dat het door verzoeker aangevoerde financieel nadeel niet de vereiste ernst vertoont om een schorsing te rechtvaardigen;

5. Overwegende dat in de uiteenzetting van verzoeker geen argumenten worden aangetroffen die een beroep op de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid verantwoorden; dat de vordering om die reden wordt verworpen, zonder acht te slaan op de door de verwerende partij aan de orde gestelde vraag of het bestreden besluit ratione materiae wel binnen de vernietigingsbevoegdheid van de Raad van State valt,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op 175 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
vijftien maart 2000 en vier, door :

de H.	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad, wnd. kamervoorzitter,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

A. VANDENDRIESSCHE.